

Arrest

nr. 306 735 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. VAN DER HAERT, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van de etnie Safi (Pashtoe stam) te zijn en het soennitisch geloof aan te hangen. U bent afkomstig van Qalai Khan, Ali Shang district van de provincie Laghman. U ging naar school tot de achtste klas. Thuis zorgde u mee voor de dieren.

Twee of drie dagen voor uw vertrek, op 7/4/1397 (5 juli 2018), ging u met uw broer en vader naar de markt in jullie district. Op de terugweg passeerden jullie een kleine rivier, op minder dan honderd meter van uw huis, waar de Taliban een mijn was aan het begraven voor militairen die hier dikwijls passeerden. De Taliban merkte jullie op en eiste deze informatie niet te verspreiden. Hierop gingen jullie naar huis hielden zich daar veilig voor het geval dat de bom zou ontploffen. Tegen de middag passeerden militairen de plaats van de mijn, maar ze merkten deze op en ontmijsde ze tijdig. Hierop schoot de Taliban op de militairen en startte er een gevecht waarbij één talib het leven liet. In de avond kwam de Taliban naar uw huis omdat ze jullie ervan verdachten de militairen te hebben geïnformeerd. De Taliban doodde hierop meteen uw vader en riep dat zijn zonen ook afgegeven moesten worden. Uw moeder vertelde echter dat jullie niet thuis waren en hierop vertrok de Taliban weer. Diezelfde nacht is uw schoonbroer u komen halen en vertrokken jullie in de ochtend naar zijn huis in Gargara, één dorp verder op tien à vijftien minuten stappen. U bent daar twee dagen gebleven alvorens het land te verlaten.

U vertrok in juli 2018 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Duitsland naar België waar u op 23 oktober 2020 aankwam. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 29 oktober 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: originele vertaalde taskara, kopie verklaring overlijden vader, drie kopieën van schooldocumenten, kopie document van het Rode Kruis over de vermissing van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw relaas al op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdige verklaringen die u erover aflegde doorheen uw procedure. Op de fiche die u liet invullen als 'minderjarige' verklaarde u immers Afghanistan verlaten te hebben omdat de Taliban uw vader hadden gedood en u en uw broer wilden rekruteren (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NMBV), dd.29.10.2020). Dit gaat rechtlijnig in tegen de verklaringen die u later aflegt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U stelt daarbij namelijk nergens dat er sprake was van gedwongen rekrutering door de Taliban (Vragenlijst CGVS, pt.3.5, dd.6.8.2021). Meer zelfs, wanneer u wordt gevraagd of de Taliban u ooit trachtte te rekruteren, antwoordt u het volgende: "Neen ik had helemaal geen problemen, we hadden nooit problemen, we leven ons leven" (NPO, p.22). Tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaalt u dat eenmaal iemand een target is voor de Taliban ze u niet meer laten leven (NPO, p.14). Geconfronteerd met het feit dat u eerder een vrees voor rekrutering aanhaalde antwoordt u dat u een doding en een rekrutering vreest (NPO, p.23). U bent een doelwit en ze zouden u kunnen meenemen of doden (NPO, p.23). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u gewoonweg uw asielrelaas veranderde in de loop van uw asielprocedure. Deze manifeste tegenstrijdigheid is hoe dan ook vernietigend voor de geloofwaardigheid van uw verzoek.

Ten tweede wordt de ongeloofwaardigheid van uw relaas bevestigd door de vage en weinig overtuigende verklaringen die u aflegde omtrent uw voorgehouden problemen met de Taliban. Zo vertelt u over de militairen die de bom ontdekten eerst dat u dat zelf gezien heeft (NPO, p.15). Wanneer er verder wordt doorgevraagd over dit incident verklaart u plots weer dat u niets heeft gezien maar wel alles gehoord heeft (NPO, p.18). U zat namelijk verscholen op de plaats van de dieren (NPO, p.18). Echter, wanneer u vertelt dat de Taliban naar uw huis kwam blijkt u plots pas op dat moment verscholen te zijn op die plaats (NPO, p.20). Vanaf die plaats, verklaart u dan weer, zou u niets kunnen horen omdat deze goed bedekt was (NPO, p.20).

Zo vertelt u niet te kunnen weten hoeveel stemmen er aanwezig waren toen uw vader gedood werd. Echter hebt u plots toch de discussie tussen uw vader en de Taliban gehoord vanuit diezelfde plaats (NPO, p.20). Deze inconsistentie valt niet ernstig te nemen. Verder legt u ook vage en uiteenlopende verklaringen af over de ontmijsning van de bom. Eerst vertelt u namelijk niet te weten of het de Taliban was of de militairen die de bom hebben doen afgaan (NPO, p.18). Dan weet u plots toch dat het de militairen waren, ze zouden vooraf geroepen hebben dat iedereen zich veilig moest stellen (NPO, p.18). Dat u dit wél gehoord heeft vanaf die bedekte plaats ondermijnt opnieuw uw oprechtheid. Hierop zou de Taliban zijn beginnen schieten (NPO, p.18). Dat u dit weet zonder dit gezien te hebben, of zelfs gehoord, is weinig aannemelijk. Dat u dermate uiteenlopende verklaringen aflegde over dergelijke essentiële aspecten van uw relaas, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan compleet.

Ten derde is het überhaupt weinig aannemelijk dat de Taliban u zou verdenken van spionage. Zo verklaart u dat er op die plaats altijd bommen werden gelegd en ontploffingen plaatsvonden (NPO, p.15). Meer zelfs, u geeft aan dat de militairen eerder op die plaats reeds bommen en/of mijnen hebben ontdekt. U verklaart zelfs dat wanneer ze daar bommen vonden ze de dorpelingen waarschuwden alvorens deze te ontmijsnen (NPO, p.15, 17). Deze bommen werden gelegd op een weg die langs de checkpoint loopt en de militairen zouden daar vaak passeren (NPO, p.17). Het is dan ook vanzelfsprekend dat de militairen hier met enige voorzichtigheid passeren en uitkijken naar zulke bommen alvorens deze plaats te passeren. Dat de Taliban überhaupt denkt dat iemand de militairen hierover heeft ingelicht is dan ook weinig overtuigend, aangezien de militairen hier zelf al van op de hoogte waren. Daarnaast bevond deze plaats zich op minder dan honderd meter van de huizen van het dorp (NPO, p.16). De kans dat meerdere dorpelingen dit zouden zien gebeuren is dan ook groot. Dat de Taliban jullie, en niemand anders, op basis van deze kennis zouden verdenken van het doorspelen van informatie is dan ook allerminst aannemelijk.

Ten vierde wordt dit verder versterkt door de vaststelling dat u hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt heeft dat de Taliban u zocht. U verklaarde immers dat de Taliban in de avond naar uw huis kwam in verband met het doorspelen van deze informatie (NPO, p.14, 19). Uw vader opende de deur. U hoorde een discussie waarna uw vader buiten gedood werd (NPO, p.20). Uw moeder vertelde u en uw broer jullie te verstoppen in huis en vertelde dan de Taliban dat jullie niet thuis waren maar bij jullie schoonbroer (NPO, p.20). Verbazend genoeg vertrekt de Taliban hierop en doorzoeken ze het huis niet. Dat u en uw broer zich hierop dan ook werkelijk zijn gaan verschuilen bij uw schoonbroer in een naburig dorp is helemaal verbazend te noemen, die locatie was immers gekend bij de Taliban (NPO, p.13, 21). Echter zijn ze jullie ook niet gaan zoeken bij uw schoonbroer, noch keren ze op een later tijdstip terug naar uw huis (NPO, p.21). Dat de Taliban de zoektocht naar jullie meteen en zo makkelijk opgeeft ondermijnt uw vrees volledig. Als de Taliban effectief actief naar jullie op zoek zou zijn wegens een vermoeden van spionage, is het op zijn minst bevreemdend dat ze, na jullie locatie gekregen te hebben, niet één keer daar zijn langsgegaan. Des te meer omdat de verblijfplaats van uw schoonbroer slechts 10 à 15 minuten te voet was van uw huis (NPO, p.9 en 21). Dit spreekt uw verklaring, dat de Taliban overal naar jullie op zoek was, dan ook vierkant tegen (NPO, p.21). Daarbovenop zou sindsdien de Taliban ook niet na uw vertrek uit uw herkomstland bij uw familie langs zijn gegaan. Uw familieleden stellen het volgens u goed en hebben geen problemen (NPO, p.10).

Ten slotte heeft u niet aannemelijk weten maken dat uw vader gedood is door de Taliban omwille van deze problemen. U vertelt dat hij voor uw huis gedood is omwille van de verdenking van spionage (NPO, p.8, 13, 14). U legt hierover ook een document neer dat na zijn dood is aangevraagd bij het districtshuis (NPO, p.12). Bevreemdend al dat u aangeeft het document niet gelezen te hebben, nog frappanter is uw uitleg dat het u niet interesseert (NPO, p.22). Dit is op zijn minst gezegd een opvallende uitspraak te noemen aangezien het over uw overleden vader gaat, wat daarbovenop een belangrijk element is in uw asielrelaas. Wat er ook van zij, dit document kan geen uitsluitel geven over het overlijden van uw vader. Zo staat er vermeld dat uw vader op 7/4/1397 (28 juni 2018) gedood is door onbekende gewapende mensen. Deze daders zouden nog niet zijn opgepakt. Verder staan er in het document getuigenissen waarin herhaald wordt dat uw vader gedood is door onbekende mensen (NPO, p.13). Dit zijn heel vage en oppervlakkige verklaringen waar er met geen woord wordt gerept over de oorzaak van de doding en over de Taliban. Als uw moeder, die de verklaring is gaan afleggen, wist dat het om de Taliban ging is het om zijn minst opvallend dat dit niet vermeld wordt in deze verklaring.

Geconfronteerd met het feit dat er over 'onbekende gewapende mannen' gesproken wordt, geeft u aan hiermee akkoord te gaan. U vermoedt dat diegene die het formulier heeft ingevuld misschien niet duidelijk geschreven heeft (NPO, p.22). U voegt hier nadien nog aan toe dat een imam nooit met zijn eigen handen schrijft dat de Taliban iets gedaan heeft (NPO, p.22). Echter verklaarde u eerder dat dit attest door het district werd opgesteld, u denkt de politie (NPO, p.12). Deze verklaringen kunnen echter niet overtuigen, als uw moeder werkelijk dit incident op papier wilde laten zetten, kan er verwacht worden dat er meer specifieke verklaringen konden aangelegd worden. Hieraan moet toegevoegd dat Afghaanse documenten hoe dan ook weinig bewijswaarde hebben. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten

namelijk erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien betreft het hier slechts kopieën, aan dewelke sowieso weinig bewijswaarde toegekend kan worden.

De documenten die u verder nog neerlegde vermogen evenmin om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw taskara en schooldocumenten zijn slechts een begin van bewijs van uw identiteit, nationaliteit en scholing, maar bevestigen geenszins uw asielrelaas. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat uw taskara hoe dan ook geen sluitend bewijs is van uw identiteit en/of leeftijd. Niet alleen gezien de zeer beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten op zich (zoals hierboven uiteengezet), maar zeker gezien uw taskara als geboortedatum 24/05/2004 vermeldt, terwijl u aanvankelijk 01/06/2003 opgaf. En dit dan na leeftijdsanalyse nog eens werd herijkt naar 01/01/2000. De verklaring van uw vaders overlijden werd hierboven reeds besproken. Het document van het Rode Kruis bevestigt louter dat u dit document hebt laten opstellen, maar zegt niets over de vermissing van uw broer an sich.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingen-wet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Loghar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker gaat daarbij in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Vervolgens gaat hij in op de situatie van Afghanistan die vervolging vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering. In dit verband verwijst verzoeker naar en citeert hij uit diverse rapporten, artikels en rechtspraak.

Onder verwijzing naar diverse bronnen gaat verzoeker voorts in op de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift verwijst verzoeker via een consulteerbare weblink naar het rapport “Afghanistan: risques au retour liés à l’occidentalisation” van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 22 november 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023.

3.2. Op 30 november 2023 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarbij hij verschillende elementen en documenten voegt over zijn verwestering, met name verschillende loonbrieven, arbeidsovereenkomsten, foto's en een inburgeringsattest.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Vluchtrelaas

5.1.1. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker te worden vervolgd door de taliban die hem, zijn vader en zijn broer van spionage verdachten.

5.1.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten; aanvullende nota verzoeker van 30 november 2023).

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijs-waarde hebben.

In dit kader volgt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021) dat de beschikbaarheid en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker gelden en dit omwille van grootschalige corruptie, omkoping, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van documenten, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Bijgevolg kan aan Afghaanse documenten, zoals de door verzoeker neergelegde taskara, de kopie van een verklaring omtrent het overlijden van zijn vader en de drie kopieën van zijn schooldocumenten, maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

De reeds relatieve bewijswaarde van verzoekers taskara wordt verder ernstig ondermijnd waar de commissaris-generaal terecht bemerkt dat *“uw taskara als geboortedatum 24/05/2004 vermeldt, terwijl u aanvankelijk 01/06/2003 opgaf. En dit dan na leeftijdsanalyse nog eens werd herijkt naar 01/01/2000.”* Verzoeker gaat hier niet op in en brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook dat verzoeker in Roemenië verklaarde meerderjarig te zijn en als geboortjaar 1998 opgaf (AD CGVS, stuk 5, email van 15 december 2020) Los daarvan: verzoekers taskara en schooldocumenten zijn slechts een begin van bewijs van zijn identiteit, nationaliteit en scholing. Deze documenten hebben verder geen betrekking op zijn vluchtrelaas.

De verklaring van zijn vaders overlijden is voorts een loutere kopie die met allerhande knip- en plakwerk kan worden gefabriceerd en gemakkelijk manipuleerbaar is. Daarbij komt nog dat verzoeker aangeeft het

document niet te hebben gelezen omdat het hem niet interesseerde (NPO, p.22). Gezien het gaat over zijn overleden vader, een element dat integraal deel uitmaakt van de directe oorzaak van zijn problemen, de kern van zijn vluchtrelaas raakt en de aanleiding vormde voor zijn vlucht uit Afghanistan, mag van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige interesse aan de dag legt en dit document op zijn minst leest zodat hij de inhoud ervan kan toelichten. De vergoelijkingspoging waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij het document niet wilde lezen omdat hij niet wilde worden geconfronteerd met het overlijden van zijn vader, is niet ernstig nu hij hiermee de zaken anders voorstelt dan hoe hij ze aanvankelijk op het CGVS had meegegeven. Hij verklaarde immers duidelijk: *“waarom moest ik dat lezen, dat is gewoon een aanvraagformulier dat mama heeft gevraagd, ik had geen interesse”* (NPO, p. 22). Dit gebrek aan interesse ondermijnt reeds zijn vrees voor vervolging.

Los daarvan kan deze verklaring geen uitsluitel geven over het overlijden van verzoekers vader. Hierin wordt enkel gesteld dat zijn vader op 7/4/1397 (28 juni 2018) is gedood door onbekende gewapende mensen. Het betreffen heel vage en oppervlakkige verklaringen waarin met geen woord wordt gerept over de oorzaak van de doding en over de taliban. Er kan derhalve op geen enkele manier worden opgemaakt dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker met dit document niet aannemelijk weet te maken dat zijn vader is gedood door de taliban omwille van een verdenking van spionage en motiveert hierover terdege als volgt: *“U legt hierover ook een document neer dat na zijn dood is aangevraagd bij het districtshuis (NPO, p.12). Bevreemdend al dat u aangeeft het document niet gelezen te hebben, nog frappanter is uw uitleg dat het u niet interesseert (NPO, p.22). Dit is op zijn minst gezegd een opvallende uitspraak te noemen aangezien het over uw overleden vader gaat, wat daarbovenop een belangrijk element is in uw asielrelaas. Wat er ook van zij, dit document kan geen uitsluitel geven over het overlijden van uw vader. Zo staat er vermeld dat uw vader op 7/4/1397 (28 juni 2018) gedood is door onbekende gewapende mensen. Deze daders zouden nog niet zijn opgepakt. Verder staan er in het document getuigenissen waarin herhaald wordt dat uw vader gedood is door onbekende mensen (NPO, p.13). Dit zijn heel vage en oppervlakkige verklaringen waar er met geen woord wordt gerept over de oorzaak van de doding en over de Taliban. Als uw moeder, die de verklaring is gaan afleggen, wist dat het om de Taliban ging is het om zijn minst opvallend dat dit niet vermeld wordt in deze verklaring.*

Geconfronteerd met het feit dat er over ‘onbekende gewapende mannen’ gesproken wordt, geeft u aan hiermee akkoord te gaan. U vermoedt dat diegene die het formulier heeft ingevuld misschien niet duidelijk geschreven heeft (NPO, p.22). U voegt hier nadien nog aan toe dat een imam nooit met zijn eigen handen schrijft dat de Taliban iets gedaan heeft (NPO, p.22). Echter verklaarde u eerder dat dit attest door het district werd opgesteld, u denkt de politie (NPO, p.12). Deze verklaringen kunnen echter niet overtuigen, als uw moeder werkelijk dit incident op papier wilde laten zetten, kan er verwacht worden dat er meer specifieke verklaringen konden afgelegd worden.”

Het tracingsdocument van het Rode Kruis bevestigt louter dat verzoeker het Rode Kruis heeft gecontacteerd om familieleden terug te vinden, maar houdt verder geen verband met zijn eigen asielmotieven. Het louter opstarten van een dergelijke tracing kan voorts niet dienen als bewijs dat zijn broer daadwerkelijk vermist zou zijn. Het Rode Kruis is bij een dergelijke contact tracing bovendien afhankelijk van de informatie die verzoeker verstrekt en kan zodoende geen resultaat boeken indien het zich bij de opsporing slechts op incorrecte informatie kan baseren.

De bij aanvullende nota aangebrachte Belgische werkdocumenten, foto's en inburgeringsattest geven enkel aan dat verzoeker in België is tewerkgesteld en een sociaal netwerk heeft. Deze elementen houden evenwel geen verband met zijn vluchtrelaas, maar zullen worden meegenomen in het kader van verzoekers vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun beperkte bewijswaarde en inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweemde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten.

De commissaris-generaal stelt onder meer vast dat (i) verzoeker doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen aflegt over de redenen van vertrek uit Afghanistan; (ii) hij vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt omtrent zijn voorgelaten problemen met de taliban; (iii) het weinig aannemelijk is dat de

taliban verzoeker zouden verdenken van spionage, en (iv) verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zochten.

In de bestreden beslissing wordt op zeer omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.1.4. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij motiveert dat verzoeker doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de redenen van vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij bij het invullen van zijn fiche NBMV (niet-begeleide minderjarige vreemdeling) heeft verklaard dat hij, naast de verklaring dat zijn vader door de taliban werd gedood, tevens stelde dat de taliban hem en zijn broer wilden rekruteren. Hij legt uit dat hij omwille van zijn problemen met de taliban, represailles van hen vreest, dit is een gedwongen rekrutering of gedood worden, hetgeen hij duidelijk heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS: *“Taliban kan ons meenemen”* (NPO, p. 22). Aangezien hij bij de invulling van de fiche NBMV het kort diende te houden, heeft hij echter niet de mogelijkheid gehad om zijn volledig relaas uiteen te zetten en tevens zijn vrees te worden gedood door de taliban te vermelden.

Verzoeker overtuigt in zijn betoog allerminst. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient zo spoedig en volledig mogelijk alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Hoewel de registratie als NBMV niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij op de vraag waarom hij Afghanistan heeft verlaten een eenduidig antwoord formuleerde, met name dat hij naast zijn vrees voor rekrutering eveneens zijn vrees om te worden gedood door de taliban zou vermelden, aangezien hij dit later wel bij het CGVS vermeldde.

Daarbij komt dat verzoeker zijn vrees voor rekrutering later bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) nooit te berde bracht (*“Ze hebben mijn vader vermoord voor onze deur. Ze hebben ook mijn naam en die van mijn broer A.S. geroepen om naar buiten te komen.”*, CGVS vragenlijst, 3.5) en aanvankelijk ook niet bij het CGVS. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de taliban, nadat zijn vader zou zijn gedood, *“hebben (...) geroepen om mijn mama en gevraagd om hun zonen af te geven aan de Taliban”* (NPO, p. 14) en dat taliban hen wilden *“meenemen”* (p. 19).

Slechts wanneer hij op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het feit dat hij eerder een vrees voor rekrutering aanhaalde, antwoordt hij op het CGVS dat hij een doding en een rekrutering vreest (NPO, p. 23). Nochtans verklaarde hij eerder dat eenmaal iemand een target is voor de taliban ze die doden en niet laten leven, wat een gedwongen rekrutering dan ook geheel uitsluit. Hij vervolgde ook dat dit het enige probleem was dat hij had (NPO, p.14).

De vaststelling dat hij later tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat de taliban hem zouden kunnen *“meenemen of doden”* (NPO, p. 23), heeft er dan ook alle schijn van dat verzoeker gewoonweg zijn asielrelaas veranderde en aanpaste in de loop van zijn asielprocedure.

Deze manifeste tegenstrijdigheden zijn vernietigend voor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

5.1.5. Voorts stelt de commissaris-generaal terdege dat verzoeker vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt omtrent zijn voorgehouden problemen met de taliban.

Zo vertelt hij over de militairen die de bom ontdekten eerst dat hij dat zelf gezien heeft (NPO, p.15). Wanneer er verder wordt doorgevraagd over dit incident verklaart hij plots weer dat hij niets heeft gezien maar wel *“alles gehoord”* heeft omdat *“we waren allemaal op één plek waar we onze dieren bewaren”* (NPO, p. 18). Nog verder in het gehoor laat verzoeker uitschijnen dat hij zich pas verscholen hield toen de taliban naar hun huis kwamen (NPO, p.20) en dit *“beneden [in] een kelder hebben waar de dieren zijn”* (NPO, p. 21); *“een plaats dat heel bedekt was en [hij] kon niets horen”* (NPO, p. 20).

In het verzoekschrift volhardt hij zowel de militairen als het gevecht te hebben gezien én gehoord vermits hij op dat moment niet verscholen zat. Hij ontkent te hebben verklaard dat hij het gevecht niet heeft gezien. In de notities van het persoonlijk onderhoud leest de Raad evenwel: *“maar u hebt het wel gezien? ik heb het niet gezien we waren thuis, dat is daar gebeurd, ik kan met dat verbeelden, we hoorden alles maar we zien niets”* (NPO, p. 19, eigen onderlijning). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen.

Vermits verzoeker hier duidelijk heeft verklaard het gevecht niet te hebben gezien omdat hij verscholen zat op de plaats van de dieren, bemerkt de commissaris-generaal terecht dat hij ook vage en uiteenlopende verklaringen aflegde over de ontminning van de bom: *“Eerst vertelt u namelijk niet te weten of het de Taliban was of de militairen die de bom hebben doen afgaan (NPO, p.18). Dan weet u plots toch dat het de militairen waren, ze zouden vooraf geroepen hebben dat iedereen zich veilig moest stellen (NPO, p.18). Dat u dit wél gehoord heeft vanaf die bedekte plaats ondermijnt opnieuw uw oprechtheid. Hierop zou de Taliban zijn beginnen schieten (NPO, p.18). Dat u dit weet zonder dit gezien te hebben, of zelfs gehoord, is weinig aannemelijk.”*

Verzoeker blijft voorts incoherente verklaringen afleggen wanneer het gaat over het moment waarop de taliban naar hun huis zijn gekomen. Verzoeker verklaart op dat moment verscholen te zijn in *“een kelder [...] waar de dieren zijn”* en geeft aan dat hij vanop die plaats niets heeft kunnen horen omdat deze goed bedekt was (NPO, p. 20-21). Zo vertelt hij niet te kunnen weten hoeveel stemmen er aanwezig waren toen zijn vader werd gedood. Dat hij echter plots toch de discussie tussen zijn vader en de taliban gehoord heeft vanuit diezelfde plaats, is niet ernstig te noemen (NPO, p.20). De uitleg van verzoeker dat hij zich samen met zijn broer pas tijdens het gesprek tussen de taliban en zijn vader verschuilde in de kelder aangezien zijn moeder pas na een tijdje had gezegd zich te verschuilen, klemt waar hij anderzijds verklaarde: *“vader ging naar de deur en moeder was achter hem, ze riepen naar ons om ons in de kelder te bedekken”* (NPO, p. 20). Ook hier weet verzoeker geen consistente verklaringen af te leggen.

De vaststelling dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over dergelijke essentiële aspecten van zijn relaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

5.1.6. Verder is het niet aannemelijk dat de taliban verzoeker zouden verdenken van spionage. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: *“Zo verklaart u dat er op die plaats altijd bommen werden gelegd en ontploffingen plaatsvonden (NPO, p.15). Meer zelfs, u geeft aan dat de militairen eerder op die plaats reeds bommen en/of mijnen hebben ontdekt. U verklaart zelfs dat wanneer ze daar bommen vonden ze de dorpingen waarschuwdens alvorens deze te ontminnen (NPO, p.15, 17). Deze bommen werden gelegd op een weg die langs de checkpoint loopt en de militairen zouden daar vaak passeren (NPO, p.17). Het is dan ook vanzelfsprekend dat de militairen hier met enige voorzichtigheid passeren en uitkijken naar zulke bommen alvorens deze plaats te passeren.”* De bewering dat verzoeker, zijn vader en zijn broer zijn gepasseerd toen de taliban de bom aan het plaatsen waren en deze reeds 30 minuten na hun passage werd ontminnd door de militairen, verandert hier niets aan. Gezien de militairen er zelf al van op de hoogte waren dat de taliban op deze plaats vaak bommen legden, is het niet aannemelijk dat de taliban zouden denken dat verzoeker, zijn vader en/of zijn broer de militairen hierover hebben ingelicht.

5.1.7. De ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas wordt verder versterkt door de door verzoeker geschetste werkwijze van de taliban in verband met het doorspelen van deze informatie. Zo acht de commissaris-generaal het terecht niet aannemelijk dat de taliban het huis nooit doorzocht hebben op zoek naar verzoeker en zijn broer. Verzoeker verwijst naar de gewoonten en gebruiken in de Pashtou-cultuur en geeft aan dat talibanleden geen huis binnengaan waar alleen vrouwen wonen. Gelet echter op de ernst van de feiten waarvan zij beschuldigd worden en het daadkrachtig optreden van de taliban waar zij zijn vader bij hun aankomst aan huis meedogenloos hebben gedood (NPO, p. 20), is het niet aannemelijk dat de taliban daarop zomaar aannamen dat verzoeker en zijn broer bij hun schoonbroer waren en het huis niet hebben doorzocht. Het is verder al helemaal ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn broer zich daarna ook werkelijk zijn gaan verschuilen bij hun schoonbroer (NPO, p. 20). De repliek in het verzoekschrift dat zij er slechts twee dagen zijn gebleven en dat de militairen er actief zijn waardoor de taliban daar niet ‘dag en nacht’ naartoe kunnen gaan, doet hier geen afbreuk aan en neemt niet weg dat zij een dermate onaannemelijk groot risico namen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij er niet veilig was (NPO, p. 21). Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hem voorgehouden vrees. Immers, indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij andere acties zou hebben ondernomen om zich veilig te stellen. Dat hij daarentegen kennelijk gewoon naar zijn schoonbroer ging van wie de locatie duidelijk gekend was bij de taliban (NPO, p 20-21), valt hiermee moeilijk te rijmen.

Voorts zijn de taliban ook niet op zoek gegaan bij hun schoonbroer, noch keerden ze op een later tijdstip terug naar hun huis (NPO, p.21). Dat de taliban de zoektocht naar verzoeker en zijn broer meteen en zo makkelijk opgeven, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas. De commissaris-generaal stelt hierbij terecht: *“Als de Taliban effectief actief naar jullie op zoek zou zijn wegens een vermoeden van spionage, is het op zijn minst bevreemdend dat ze, na jullie locatie gekregen te hebben, niet één keer daar zijn langsgegaan. Des te meer omdat de verblijfplaats van uw schoonbroer slechts 10 à 15 minuten te voet was van uw huis (NPO, p.9 en 21). Dit spreekt uw verklaring, dat de Taliban overal naar jullie op zoek was, dan ook vierkant tegen (NPO, p.21).”* In deze optiek bemerkt de commissaris-generaal terecht dat de taliban ook niet na verzoekers vertrek uit zijn herkomstland bij zijn familie zijn langsgegaan en zij, ondanks de problemen met de taliban, nog steeds probleemloos in hun huis wonen (NPO, p. 10). De vaststelling dat de taliban geen represailles tegen zijn familie zouden nemen, doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van

zijn problemen met de taliban en kan niet worden vergoelikt door de bewering dat de taliban wisten dat verzoeker en zijn broer uit Afghanistan waren vertrokken.

5.1.8. Gelet op wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in om de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen.

De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerd vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekers kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissing, betreft overtollige motieven die door de Raad niet worden weerhouden als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voorgaande bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

5.1.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingen-verdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.2. (Toegeschreven) verwestering / normoverschrijding

5.2.1. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift ook de aandacht op zijn situatie als (toegeschreven) 'verwesterde' Afghaan na de machtsvername door de taliban. Hij citeert dienaangaande uit landen-informatie omtrent verwestering. Hij wijst erop dat hij reeds in 2018 Afghanistan heeft verlaten en sinds meer dan twee jaar in Europa verblijft, zich heeft aangepast aan een westerse levensstijl, hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, hij Engels en Frans spreekt, hij veel Belgische vrienden heeft en hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Bij aanvullende nota maakt hij verschillende loonbrieven en arbeidsovereenkomsten over (stukken 1), foto's die betrekking hebben op zijn uitgaansleven (stukken 2) en een inburgeringsattest (stuk 3).

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landen-informatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als 'verwesterd', kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen' (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen 'die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden', dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die 'verwesterd' zijn, of als 'verwesterd' worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.2.2. Vooreerst moet opgemerkt worden dat verzoeker is gehoord na de machtsovername door de taliban en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 14 januari 2022 geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België maakt verzoeker verder geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is, in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Evenmin kan uit een louter verblijf alhier blijken dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden noch maakt hij concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België als zodanig zal worden beschouwd. De bewering dat hij op een Westerse manier denkt, blijft verder zeer algemeen en vaag, wordt niet nader geconcretiseerd, ingevuld of toegelicht, laat staan dat deze beweerde Westerse manier van denken enigszins wordt geïllustreerd of gestaafd.

Waar verzoeker verwijst naar een westerse levensstijl, zoals westerse kleding en gedrag, zonder dit overigens verder toe te lichten, te concretiseren en te staven, alsook louter beweert dat hij Engels en Frans spreekt en dat hij veel Belgische vrienden heeft, maakt hij niet aannemelijk dat zijn westerse levensstijl is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet in concreto aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij, dient opgemerkt dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij.

Verzoeker legt bij aanvullende nota verschillende loonbrieven en arbeidsovereenkomsten neer, foto's met betrekking tot zijn uitgaansleven en een inburgeringsattest. Deze elementen tonen enkel aan dat verzoeker in zijn levensonderhoud voorziet, dat hij één dag een inburgeringsworkshop heeft gevolgd en dat hij een sociaal leven heeft. Uit de aard van deze activiteiten, zoals zijn tewerkstelling en sociaal leven, zoals heden bekend aan de Raad, kan echter niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding, noch maakt verzoeker aannemelijk dat deze activiteiten een uiting zijn van een politieke of religieuze overtuiging dan wel fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin kan uit deze activiteiten en de aard ervan volgen dat verzoeker bij terugkeer normoverschrijding of verwestering zal worden toegeschreven, laat staan een overtuiging of geloof zal worden toegedicht die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van activiteiten hier in België om deze reden anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en gevisieerd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Immers, de bewering in de aanvullende nota dat hij in een restaurant heeft gewerkt waar ook alcohol en varkensvlees wordt gereserveerd wordt niet met het minste begin van bewijs gestaafd; verzoeker toont ook niet aan dat hij varkensvlees heeft aangeraakt noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn werkzaamheden in zulk restaurant. De bewering in de aanvullende nota dat hij alcohol drinkt en rookt, wordt evenmin afdoende onderbouwd met de bijgebrachte foto's nu deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Los daarvan toont verzoeker met deze stukken niet in concreto aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Aanvullend kan uit de loutere ongestaafde bewering dat hij gedurende anderhalf jaar een relatie heeft gehad met een Belgische vriendin, als dusdanig niet worden besloten dat verzoeker niet langer in staat is de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker toont evenmin aan dat of hoe deze relatie gekend zou zijn in Afghanistan. Hij blijft in gebreke om dit enigszins te concretiseren. Verzoeker licht niet toe hoe deze relatie zou hebben bijgedragen tot zijn beweerde verwestering. Hij toont niet concreet aan dat hij door deze relatie specifiek blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft verworven op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Hetzelfde geldt voor zijn blote bewering in de aanvullende nota dat hij een abonnement heeft in een fitnesscentrum waar hij zowel met mannen als met vrouwen sport. Er kan aldus uit zijn activiteiten alhier niet blijken dat verzoekers gedragingen zijn doordrongen van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De voorgelegde stukken tonen geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

Verzoeker heeft op een geschatte leeftijd van 18 jaar Afghanistan in juli 2018 verlaten, kwam twee jaar later aan in België in oktober 2020 en heeft heden de geschatte leeftijd van 24 jaar (AD CGVS, leeftijdsbepaling, FOD Justitie, Dienst Voogdij, 14 december 2020). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker aldus zijn belangrijkste vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en bijgevolg reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar België kwam. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij van zijn 6-7 jaar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan naar school ging, tevens de koran bestudeerde bij een imam van de moskee, voor de dieren zorgde en naar de winkel ging, zodat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving (NPO, p. 5-6). Verzoeker merkt in de aanvullende nota op dat hij reeds 5 jaar afwezig is uit Afghanistan maar hij toont hiermee geenszins aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart dat hij nog contact heeft met familie die aldaar verblijft (NPO, p. 3, 5, 10). De duur van zijn verblijf in België alsook zijn activiteiten alhier, zijn niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker stelt perfect geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, maar buiten een verwijzing naar zijn verblijf, tewerkstelling en uitgaansleven in België, werkt hij deze beweerde "*perfecte integratie*" niet verder uit, noch wordt dit nader geconcretiseerd en onderbouwd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf, tewerkstelling en uitgaansleven in België schetst verzoeker aldus geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken

bij terugkeer. Dit geldt te meer nu verzoeker aangeeft nog steeds contact te hebben met zijn familieleden. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in zijn regio van herkomst in Afghanistan, waardoor hij zich desgevallend bij dit lokaal netwerk kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Hij maakt daarbij geen melding van eventuele problemen die zijn familie in hun dagelijks leven zouden ondervinden omwille van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in België als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie, waaronder een rapport van OSAR (stuk 3 bij verzoekschrift), zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voor-gaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet kan aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, maar blijft hiertoe, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Wat betreft de verwijzing naar zijn arrest nr. 235 658 van 29 april 2020, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan dit arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken. De Raad herinnert eraan dat feiten en elementen eigen aan elke concrete beschermingsverzoek bepalend zijn bij de beoordeling. De uitspraak had betrekking op een sjiiitische Hazara en is dus niet vergelijkbaar met de situatie van verzoeker, een soennitische Pashtou.

Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als *“afvallige”* te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet in concreto staft of onderbouwt, brengt hij, gelet op wat voorafgaat, geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviséerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, in deze stand van zaken niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geviséerd of vervolgd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Verder is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Voorts brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. De Raad herinnert eraan dat verzoeker nog in contact staat met zijn familieleden.

5.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het leven onder het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer bestaat. Door in zijn

verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

5.4. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, heden de richtlijn 2011/95/EU.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals voorgelegd door beide partijen, volgt dat de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieu-omstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de recente overstromingen, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale

hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij voert niet aan en toont ook niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Hoewel verzoeker aangeeft dat zijn familie momenteel financiële problemen kent (NPO, p. 8), gaat alles verder goed (NPO, p. 10) en zijn er geen indicaties dat hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften bij terugkeer naar Afghanistan als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens aan dat zij ongeveer 2-3 jerib landbouwgrond hebben en dat de opbrengst van de oogst voor eigen gebruik is (NPO, p. 6).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA "Country Guidance: Afghanistan".

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (p. 125).

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert, is dezelfde of ligt immers minstens in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Te dezen toont verzoeker niet in concreto aan dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermings-verzoeken van Afghaanse onderdanen. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezag-hebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift is doorspekt met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

8. Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden onderzocht in zoverre ze inhoudelijk overeenstemmen met voormelde wets-artikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van het redelijkheids-beginsel en de materiële motiveringsplicht.

10. Waar verzoeker het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het vertrouwens-beginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES